

NOVA CESTA Z AJDOVCA NA DVOR IN ŽUŽEMBERK (FOT. ERJAVEC).

mater in se odloči!" Roka je omahnila, pogled je splaval na bolnico, od nje nazaj na sina, in oče je naglo vstal in izginil za zastorom pri oknu tako tiho, kot je prišel. — —

V sobi je vladal velik mir. Motilo ga je le votlo bolničino hropenje. Ura je enakomerno tik-takala, luč je brlela kot neka zlokobna moč, ki hrani v sebi čuda. Štefan je pridržaval sapo in zrl neprestano v zastor, za katerim je izginil oče.

„Strašna noč! Bog se me usmili!“ je vzdihnil Štefan.

Cin, cin! je zabrnela šipa. Smrt!

V groznem trepetu je zrl na okno, lasje so mu vstajali pokonci.

„Smrt, prizanesi ji, ohrani jo!“

A ni bila smrt. Groga je vstopil izza zastora, se smejal in sedel ob vznožju. Štefan se je za trenutek oddahnil.

„Dober večer! Kako se ti godi, črnošolec!“

„Čemu vprašaš? Slabo.“

In ponovil je vse zbadljivke, ki jih je govoril čez dan na vrtu, o brezverstvu, vragu in o krivdi materine bolezni. Črnošolec ga je gonil proč, vpil nad njim, mu pretel z volkodlakom, moro. Norec se mu je režal s škilečimi očmi, privzdigoval velike lopataste roke in se tolkel po kolenih.

„Saj pojdem, saj pojdem! Ti pa glej na svojo krivdo, haha, falot,“ je po dolgem obotavljanju dejal in odšel.

„Hvala Bogu, rešil sem se ga!“

Komaj je zašepetal te besede, so iznova zašklepetale šipe. Smrt!

Roke so krčevito prijele druga drugo, punčice so se v strahu svetile.

„Ne ubij mi matere, smrt! Vzemi rajši mene!“

A ni prišla smrt, logar Robert je vstopil povešene glave, žalostnih oči in sedel ob vznožju.

Štefan je svobodneje dihal in motril prijatelja in ga vprašal, kaj hoče.

„Moja shujšana lica, s katerih je izginila rdečica, ti pričajo o moji bolezni. O njej sem ti prišel tožit, o nočeh brez spanja, o tožnih pohodih po gozdu.“

Dolga je bila povest o križani nesrečni ljubezni, o solzah, o srčnem boju, gorju in bridkostih.

Cin, cin! Kdo zopet trka? Ali nocoj ne bo miru? Smrt!

„Smrt, ne vzemi mi je! Stoj, smrt!“

A smrt ni več čakala. Mogočno je stopila v sobo, koščena in grozeča, z votlimi očmi. Njena glava je segala do stropa, njena levica do tal, v desnici je držala koso.

Štefan je padel na kolena in jecal: